

[Landbrugsministeren]

Hr. Bjørn Westh efterlyste flere tal; jeg synes nu, vi skal vente til i morgen. Jeg kan ganske vist ikke love, at jeg er i stand til at levere alle tallene i morgen, fordi en del af dette naturligvis ikke vil være udmøntet på nuværende tidspunkt, og der er også for et af punkterne i hvert tilfælde tale om, at Kommissionen skal komme med et forslag, og inden Kommissionen er kommet med det forslag, kan vi ikke se de endelige tal for, hvad dette her vil betyde økonomisk.

Men jeg har sagt, at jeg selvfølgelig er indstillet på, at markedsudvalget skal have oplysningerne så hurtigt som muligt.

Når jeg under en finanslovsdebat siger noget om importen af fødevarer fra tredjelande, som jo egentlig hører til et andet sted, er det, fordi hr. Dohrmann rejser et spørgsmål, som er umådelig vigtigt, og som mange mennesker stiller. Jeg vil gerne sige, at vi har taget højde for den situation, som mange mennesker er bange for, nemlig at vi importerer fra andre lande, når vi har overproduktion i EF. Der er nogle, der har svært ved at forstå, hvordan det hænger sammen. Det hænger jo sammen på den måde, at der er nogle internationale forpligtelser og aftaler, som vi skal overholde. Under GATT-runderne har man fastsat, hvor store kvoter man kunne importere fra tredjelande, naturligvis fordi disse lande jo også skal eksistere og også skal eksportere og vi også i anden henseende er interesseret i at importere fra disse lande. Der ligger altså nogle faste rammer for disse importkontingenter. Det er i øvrigt noget, der i øjeblikket drøftes under GATT-forhandlingerne. Jeg kan altså svare hr. Dohrmann, at regeringen netop har lagt vægt på, at vi fik taget dette op i international sammenhæng, og at det sker i øjeblikket under de GATT-forhandlinger, der foregår, hvor man skal tage stilling til, om kvoterne af importerede varer til de enkelte lande har en rimelig størrelse, eller om de skal justeres. Der forhandles altså internationalt om en reduktion.

Det vil der også blive ført forhandlinger om bl.a. på mælkeområdet, for det bør ikke være sådan, at det kun er Europa, der skærer ned på sin mælkeproduktion, samtidig med at vi importerer mælkeprodukter fra andre lande. Derfor må der også internationale forhandlinger til på det område.

Så er der nogle, der spørger, om det ikke ville være bedre, at vi tog de internationale forhandlinger først og ordnede vores forhold bagefter. Det tror jeg ikke, for det er en slags strudsepolitik. Vi bliver nødt til selv at gøre noget først og så tage disse internationale forhandlinger sideløbende.

Men jeg vil godt sige noget principielt om det. Nogle har nemlig den forestilling, at det ser underlig selvmodsigende ud, at vi importerer fra lande uden for EF til os, som har overproduktion af nogle varer, og så får de den tanke, at man bare kunne lukke grænserne for import. Men hvad ville der ske, hvis vi lukkede grænserne på den måde? Al handel fra disse lande til os ville stoppe, og det ville betyde, at disse lande ikke kunne få det økonomiske udkomme, som ofte er betingelsen for, at de kan udvikle sig til lande, der er i stand til at købe vores varer. Sådan hænger det sammen.

Det andet ville jo betyde, at vi fra dansk side ikke var i stand til at eksportere varer til disse tredjelande, som gerne vil købe vores varer, og så kunne vi godt pakke hele vores eksportindsats og alle vores strategipapirer og eksportfremmeprogrammer sammen, for så var vi ikke i stand til at eksportere til andre lande, fordi varerne stoppede ved grænsen. Så skal jeg lige love for, at danske landbrug og andre eksporterhverv kom gevaldigt op at køre!

Det er meget svære ting at drøfte, fordi det ser ud, som om de skurrer mod hinanden, men når man kigger nøjere på sammenhængene, tror jeg alligevel, man må indrømme, at der er en logik i det. Imidlertid betinger det naturligvis – og det er jo netop det, der er landbrugspolitikens karakteristika i øjeblikket – at det ikke er dansk landbrugspolitik, at det ikke er EFs landbrugspolitik, men at det er hele verdens problem, hvordan vi ordner vores fødevarer- og landbrugspolitik generelt i alle Jordens lande, sådan at vi alle sammen kan bevare så mange landbrug som overhovedet muligt.

Til hr. Gade vil jeg sige – og så skal man ikke forvente, at jeg kommer på talerstolen mere, for jeg mener ikke, det skal være en landbrugsdebat – at det er altid taknemligt at sige, at regeringen ingen politik har, men den køber jeg ikke, og jeg køber den navnlig ikke, idet jeg har nævnt nogle af de hovedpunkter, som hr. Gade også udmærket ved –